

Akademik Bosiljka Dorđević
Srpska akademija obrazovanja
Beograd

SEĆANJA SA STANOVIŠTA STUDENTA

Strašni rat je bio završen, a mi smo doživljavali euforiju slobode. Bili smo dvostruko srećni: ostali smo živi i imali smo sreću da studiramo na Univerzitetu.

Po završetku rata, na fakultetima je bilo nekoliko generacija mladih: oni koji su studije započeli pre rata, i oni koji su stasali za upis na fakultete u četiri ratne godine jer je beogradski univerzitet bio zatvoren, devastiran, biblioteke uništene ili rasturene. Bilo je teško u razrušenoj zemlji započinjati bilo šta jer je vladala velika oskudica u svemu. Za studente nije bilo udzbenika, časopisa, stručnih knjiga, čak ni obične hartije za pisanje, ni grafitnih olovaka. Ali sve to nije bila prepreka za nas željni učenja, studiranja, rada. Nekako smo se snalazili.

Uporedo sa učenjem, radili smo što smo mi mogli: učestvovali u izgradnji železničke pruge, autoputeva, Novog Beograda isl.

I pored velike oskudice, znatan broj siromašnih i vrednih djakak sa sela, i iz gradova dobili su Državne stipendije, bili smešteni u studentske domove i živeli onako kako se u to vreme živelo: oskudno, uz racionirane namirnice za ishranu i sve druge potrebe. Štampane "tačkice" su bile sredstvo putem kojih smo opstajali: hranili smo se u studentskoj menzi onako kako je bilo moguće, ali smo svi bili siti, zdravstveno zaštićeni a bolesni zbrinuti.

Hladne učionice su bile mesto stalnog boravka. Kako nije bilo udzbenika, redovno smo i vrlo pažljivo slušali i beležili predavanja profesora, a kasnije smo te beleške sredjivali, dopunjavali i od njih pravili "skripte" koje su nam bile osnova u pripremanju ispita. Bila su samo 3 ispitna roka: Januarski, Junski i Septembarski. Nije bilo vremena za gubljenje i zbog toga što su stipendije bile vezane za redovno polaganje ispita i redovno upisivanje semestara. Najbolji diplomci su zadržavani na Fakultetu i vremenom su postajali profesori.

Na Filozofskom fakultetu u Beogradu (kao i na ostalim fakultetima), studenti su došli iz svih krajeva zemlje, sem Slovenije i Hrvatske, koji su imali svoje Univerzitete.

Ništa nam nije bilo teško. Bili smo mladi, poneseni i duboko smo verovali u budućnost, u veliku avanturu koja se zove život.

Mladost je uvek ista. Pored svih obaveza i dužnosti, javile su se i ljubavi, koje su čekale svoje pravo vreme. I u teškim uslovima (stambenim i drugim), mnogi studenti su se odlučili za Brak i zajednički život. Razlog je bio istinska međusobna naklonost i ljubav i najveći broj tih brakova (bar na našem fakultetu) održao se do kraja.

Već na početku studija Pedagogije, po svom radu i učenju, izdvojila se mala grupa koja je davala i tempo učenja i opšti stil ponašanja. U toj grupi smo, pored ostalih, bili Jovan Djordjević i ja. On Nišlija, a ja izbeglica iz Banja Luke. On

ćutljiv, tih, odmeren, realan a ja plahovite naravi. Oženili smo se na kraju Druge godine studija, i zajedno proživeli sav život. Nije bilo lako! Bilo je neslaganja i nerazumevanja, ali na kraju je uvek bio sporazum i zajednička odluka. Okrenuli smo se svom stručnom radu i od početka orijentisali se na istraživanja. U to vreme, to je bio veliki rizik, u svakom pogledu: materijalnom, stručnom, ma kako da su ta istraživanja bila skromna i u skladu sa svojim vremenom. Taj zajednički rad i međusobno pomaganje, još nas je više zbližio i sačuvao od različitih potresa i problema kroz koje je prolazila naša zemlja, a tih potresa je bilo mnogo. Ipak, sve smo to izdržali, preživeli i ostali zajedno. Bilo je i teško i lako, doživljavali smo i radosti i tuge, čime je ispunjen život uopšte. Ali, glavno je da je sve prošlo.....i sve je evo potrajalo dugo.

